

ת"פ 51961/02/20 - מדינת ישראל נגד סדאם עסא (עציר) - סיים, חאזם אלהוזייל, עבד אללה אבו עסא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51961-02-20 מדינת ישראל נ' עסא(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי
נגד
הנאשמים 1.סדאם עסא (עציר) - סיים
2.חאזם אלהוזייל
ע"י ב"כ עו"ד אבנר שמש
3.עבד אללה אבו עסא
ע"י ב"כ עו"ד עדו פורת

גזר דין

העובדות

1. הנאשם, חאזם אלהוזייל (להלן: הנאשם, או אלהוזייל) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של התפרצות בצוותא לבנין שאינו דירה, בכוונה לבצע גניבה, לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק, או חוק העונשין), ביחד עם ס' 29 (א) לחוק.

2. כתב האישום הוגש נגד אלהוזייל (נאשם 2), ונגד שני נאשמים נוספים, הראשון - נדון ועניינו הסתיים זה מכבר, ואילו האחרון, נאשם 3 - טרם נגזר דינו.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר לתאריך 28.1.2020, "דיברו הנאשמים בקשר לפריצה עתידית לבית עסק ולגנוב ממנו סחורה"; הם קיבלו לידיהם, בדרך לא ידועה, רכב שהיה שייך לפלוני (להלן: הרכב).

כתב האישום מספר כי ביום 28.1.2020, בשעה 01:00, נסעו הנאשמים ברכב מכיוון צומת להבים, "כאשר מנורת הבהוב בצבע כתום מונחת על הגג". הנאשמים הגיעו אל קיוסק "פיצוחי שנקר", בעיר חולון (להלן: הקיוסק). הנאשם 1, סדאם אבו עסא, ואלהוזייל התפרצו לקיוסק "בכך שחתכו באמצעות מספרי חיתוך גדולים את מנעוליו, הרימו את תריס הגלילה, ניטרלו את האזעקה, הוציאו משם מקרר גלילות, ונכנסו לתוכו". נאשם 3, עבד אבו עסא, נותר ברכב, ובכך סייע לגניבה.

באותן הנסיבות, כך כתב האישום, נגנב מהקיוסק רכוש המוערך בכ- 100,000 ₪; "בהמשך לכך, הכניסו הנאשמים 1 ו-2 את הסחורה הגנובה לתוך שקי ניילון לבנים, יצאו מהקיוסק, ויחד כולם העמיסו את השקים בתא המטען ובמושב האחורי של הרכב, ועזבו את המקום".

3. הנאשמים כפרו תחילה במיוחס להם בכתב האישום, ובהתאם לכך החלו להישמע הוכחות, והעידו מספר עדי תביעה.

4. ביום 1.6.2021 הוצג הסדר טיעון, במסגרתו הודו הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום המתוקן, והורשעו בהתאם. על פי ההסדר שהוצג, העונש שהושת על הנאשם 1 היה מוסכם - 18 חודשי מאסר בפועל, ללא רכיב כספי למעט התחייבות, ופסילת רישיון נהיגה למשך 6 חודשים (העונש כלל גם הפעלת מאסר מותנה שעמד לחובתו).

ביחס לנאשמים 2-3 הוסכם כי הטיעון יהא "פתוח", כאשר התביעה תעתור למאסר בפועל. במסגרת ההסדר הוסכם עוד, כי הנאשמים ישלמו קנס בגובה של 500 ₪, וכן פיצוי בסך של 25,000 ₪, כאשר כל אחד מהם ישלם 12,500 ₪ לקורבן העבירה.

5. בישיבת יום 16.2.2022 נשמעו טיעונים לעונש[1]. התביעה בטיעוניה לעונש ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם נע בין 16 חודשי מאסר בפועל, ועד 24 חודשים[2]. התביעה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם "בקצה קצהו" העליון של מתחם הענישה שהתבקש על ידה. עוד עתרה התביעה להשית על הנאשם "עונש מאסר על תנאי... שיהיה חריג בחומרתו על עבירת רכוש מסוג פשע ועל עבירת רכוש מסוג עוון, ויודגש כלל העונשים יוטלו במצטבר לכל עונש שהוא מרצה כעת"; עוד עתרה התובע להשית על הנאשם את העונשים הממוניים שהוסכמו במסגרת הסדר הטיעון.

התביעה עמדה בטיעוניה לעונש על נסיבות ביצוע העבירה, וטענה כי היה מדובר בתכנית עבריינית שכללה תכנון מוקדם ונסיעה ברכב מכיוון להבים ועד לחולון, מקום ההתפרצות. לשיטת התובע "מדובר בכנופיה מתוחכמת", וחרף העובדה שלא יוחסה לנאשמים עבירת קשירת קשר לביצוע פשע, הרי שלשיטתו - "המתחם נקבע לפי האירוע כולו... משקף תכנית עבריינית של שלושת הנאשמים חלק בה".

התובע הגיש פסיקה על מנת לתמוך בעתירתו העונשית ביחס למתחם הענישה שהתבקש על ידו.

אשר למיקום עונשו של אלהוזייל בגדרי המתחם שהתבקש, הטעים התובע כי מדובר בנאשם שלחובתו עבר מכביד בעבירות רכוש, הוא ריצה 57 חודשי מאסר בפועל, ו- "מאז 2012 עוסק בהתפרצויות למחיתו".

לדברי התובע: "אין מילים לתאר את חומרת התנהלות הנאשם. לכאורה טען לחפותו אך פורץ באותו הזמן למקום אחר. מדובר במי שעובד לפרנסתו כפורץ, פגע רע... לא מדובר במי שנמצא ברף העליון בגלל ר"פ אלא הר"פ נוצר

תוך כדי הניהול".

אשר לעיקרון אחידות הענישה, והעונש המוסכם שהושת על הנאשם 1, טען התובע כי: "... הנאשם 2 שונה בתכלית השינוי... ביצוע עבירה זהה במהלך ניהול התיק. הורשע עליה".

6. ההגנה מצידה, בטיעוניה לעונש, ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 16 חודשי מאסר בפועל. הסניגור ביקש שכל עונש שיוטל על הנאשם 2 ירוצה בחופף לעונש אותו הוא מרצה.

הסניגור התמקד בטיעונו בעיקרון אחידות הענישה, וטען כי עונשו של הנאשם 2 צריך להיות מידתי ביחס לעונש שהוסכם בקשר לנאשם 1[3]; לדבריו: "... לא סביר לבקש עונש חמור יותר על אדם שהורשע בעבירות פחותות יותר וחלקו בעבירה הוא פחות, אין לו תנאי בר הפעלה במכלול הענישה, ולעמוד כתביעה ולבקש את זה. זה לא נשמע סביר".

הסניגור טען כי הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין, ואמר כי "כל בר דעת יודע ששתי עבירות שהאחת מהן היא סיפא ועבירה של 5 שנים שונה קצת בעונש". הסניגור הוסיף כי לשיטתו "רכיב העובדות הולך בין הטיפות לגבי הכניסה של הנאשם לחנות וזה מה שעשינו בהסדר".

הסניגור הוסיף עוד, כי "כאשר בית המשפט שואל אותי למה (לקבוע כי עונש המאסר כאן ירוצה בחופף למאסרו הנוכחי) אני אומר שלגבי הנאשם 1 ידעו שהוא אסיר. אני מבקש שכל מה שייגזר ייגזר בחופף, והמתחם ייקבע על בסיס העבירה בה הורשע... לבית המשפט יש את מידת הרחמים".

7. הנאשם אמר, במילתו האחרונה טרם העונש, כך: "אני מבקש סליחה ולא רוצה לחזור לדרך הזו. אני בשיקום. יש לי 3 ילדים בבית מחכים לי ואני רוצה להשתחרר".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

8. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם ההגנה על קניינו של הפרט, ועל תחושת בטחונו.

9. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא במידה בינונית - גבוהה. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, לביצוע המעשים מושא כתב האישום קדם תכנון מוקדם, והם בוצעו תוך חשיבה מראש, ובתחכום יחסי;

הנאשמים "דיברו" בקשר לפריצה עתידית לבית עסק, וגניבת סחורה ממנו; לשם כך "קיבלו" רכב שלא היה שיין להם, והגיעו מאזור הדרום (צומת להבים) אל העיר חולון, שם בוצעה העבירה. הנאשמים הגיעו אל הקיוסק מצוידים במספרים עמם חיבלו במנעול והתפרצו אל תוך הקיוסק. הנאשמים 1-2 תכננו גם את דרך ההימלטות מהקיוסק לאחר ההתפרצות, באופן שהנאשם 3 המתין להם ברכב ש"קיבלו", ולאחר העמסת השלל על הרכב (לא לפני שהכניסו את מה שגנבו לתוך "שקים"), עזבו את המקום.

10. הנאשמים, לרבות הנאשם 2, גרמו במעשים המתוארים לעיל נזק כבד לקיוסק, ולבעליו; ראשית, כתב האישום מספר כי נגנב מהקיוסק רכוש בשווי של כ- 100,000 ₪; מדובר בסכום גבוה, ובנזק ממוני משמעותי. שנית, במהלך ההתפרצות נגרם אף נזק לקיוסק עצמו - מנעולו נחתך, ותריס הגלילה הורם.

11. זאת ועוד, מעבר לנזק הפיזי, של פגיעה כלכלית במתלונן, שברשותו הקיוסק, ובמשלח ידו, לא יכול להיות חולק על כך שנגרם לו גם נזק שאינו פיזי - נזק נפשי, או למצער - מפח נפש. ראו לדוגמא בעניין זה את קביעת בית המשפט העליון במסגרת רע"פ 1708/08 לוי נ' **מדינת ישראל** (21.2.2008):

"נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד; כך גם באשר למי שהשכים לעבודתו והנה רכבו שהחנה לעתותי ערב איננו, כי נגנב".

12. קביעת בית המשפט העליון המצוטטת לעיל יפה גם לענייננו כאן, בשינויים המחויבים; הנאשמים פרצו לקיוסק בשעה 01:00 לפנות בוקר, ולא נדרש דמיון רב כדי לשער את מפח הנפש של בעל הקיוסק, אשר גילה את הפריצה לאחר התרחשותה, ראה את הנזק שנגרם למקום העבודה שלו, מקור פרנסתו, וכמובן, את העובדה שרכוש בשווי רב, נגנב ממנו.

13. לענין זה, אשר לנזקים "משניים" שנגרמים כתוצאה מפריצה, ראו את קביעת בית המשפט המחוזי במסגרת ע"פ (ב"ש) 1203-07-21 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל** (20.10.2021) [4] (להלן: עניין אלהוזייל), אותו הנאשם דכאן ממש:

"התפרצות לבית עסק הינה עבירת רכוש חמורה, שהעונש הקבוע לצדה הוא 5 שנות מאסר. הפגיעה הישירה הכרוכה בה היא ברכוש ובקניין של הבעלים, אולם הנזק שהיא גורמת איננו מתמצה בכך. עבירות מסוג זה פוגעות בתחושת הביטחון של קרבן העבירה, של סביבתו, ושל החברה בכלל; מגדילות את הוצאות המיגון ועלויות הביטוח; ומייצרות תחושת חדלון ואין אונים, ופגיעה באמון במערכות אכיפת החוק. ויש להתייחס אליהן ברצינות ובחומרה".

14. אשר לחלקו היחסי של הנאשם 2 בביצוע העבירה: מעשיו של אלהוזייל היו מרכזיים ומשמעותיים בביצוע העבירה; הוא לקח חלק בתכנונה (על פי כתב האישום, היה חלק מה"דיבור" המקדים על ביצוע העבירה), נסע

יחד עם הנאשמים האחרים ברכב "שקיבלו", התפרץ ביחד עם הנאשם 1 לקיוסק תוך גרימת נזק למנעוליו, וכניסה אליו, העמיס את הרכוש שנגנב ב"שקים", ולאחר מכן - בתא המטען של הרכב.

הגם שלנאשם 2 לא יוחסה עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, והוא הורשע בעבירה שעניינה התפרצות בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין (מבלי שיוחסה לו הגניבה עצמה), - אין בכך כדי להפחית או לשנות את העובדות המנויות בכתב האישום המתוקן, בהן הודה, והן המתארות את הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, ולפייהן היה בורג מרכזי בעלילה.

15. מדיניות הענישה הנהוגה: התביעה הגישה לבית המשפט פסיקה העוסקת בעבירת הסיוע להתפרצות, וביקשה ללמוד ממנה היקש לעניינו כאן; ההגנה לא הפנתה את בית המשפט לפסיקה מטעמה. להלן אתייחס לחלק מפסקי הדין שהוגשו על ידי התביעה, וכן אפנה למספר דוגמאות נוספות בקשר לפסיקה הנהוגת.

16. במסגרת עפ"ג (חי') 55303-03-17 **דארי נ' מדינת ישראל** (17.5.2017) קיבל בית המשפט המחוזי בחיפה את ערעורו של המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המערער הורשע בעבירות של סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, בקשירת קשר לעשות פשע, ובעבירות נוספות.

על פי העובדות בהן הורשע המערער שם, הוא קשר קשר עם נאשם נוסף, ועם עוד 8 אחרים, להתפרץ לבית עסק ולגנוב מתוכו רכוש רב. חלקו של המערער היה בכך ש"איבטח" את מימוש התכנית העבריינית, בין היתר על ידי כך שהמתין בסמיכות למקום ביצוע העבירה "בכדי לוודא ולהתריע על הגעת המשטרה". שווי הרכוש שנגנב שם הוערך ב- 687,077 ₪.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר בפועל בן 10 חודשים, ועד 30 חודשי מאסר, וענישה נלווית. בסופו של יום, השית על המערער שנת מאסר, ועונשים נוספים, על פי נסיבותיו האישיות.

בית המשפט המחוזי קבע כי "צדק בית המשפט קמא עת העמיד את מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע המערער על 10-30 חודשי מאסר בפועל בתוספת ענישה נלווית". בסופו של יום, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורו של המערער נגד חומרת עונשו, והורה כי יש לחרוג בעניינו ממתחם העונש ההולם לקולא, נוכח שיקולי שיקום (שמן הסתם אינם רלוונטיים לעניינו).

17. במסגרת עפ"ג 4918-01-18 (חי') **מדינת ישראל נ' סבית** (1.2.2018) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד גזר הדין שניתן בעניינם של שני המשיבים דשם.

המשיבים הורשעו בעבירות של סיוע להתפרצות בצוותא לבנין שאינו דירה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, ובכתב אישום נוסף שייחס להם, בין היתר, עבירה של קשירת קשר לפשע, פריצה לבנין שאינו דירה לפי סעיף 407 (א)

לחוק, פריצה נוספת לפי סעיף 407 (ב) לחוק, ועבירות נוספות.

על פי כתב האישום ה"עיקרי", המשיבים סייעו להתפרצות לבית מלאכה, לאחר שאחר התפרץ אליו, והם סייעו "באבטחתו, והעברת הכסף לרכב שהמתין במקום". באותה פריצה גנבו המשיבים והאחר כספת שהכילה תכשיטים בשווי של "בין כ- 100,000 ₪ ועד כ- 50,000 ₪", ומכרו את תכולתה לאחרים במחיר של 88,000 ₪.

בכתב אישום נוסף הורשעו המשיבים בקשירת קשר להתפרץ לשני בתי עסק נוספים; הם התפרצו אליהם, ונתפסו בכך.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכלל כתבי האישום נע בין 12 חודשי מאסר בפועל, ועד 30 חודשי מאסר, והשית על המשיבים עונש בהתאם לנסיבותיהם האישיות, תוך חריגה לקולא ממתחם הענישה.

בית המשפט המחוזי קבע כי לא היה מקום, בנסיבותיהם של המשיבים, לחריגה לקולא ממתחם הענישה, והחמיר את עונשם בהתאם לכך.

18. במסגרת עפ"ג (ב"ש) 17168-10-20 **אבו סריחאן נ' מדינת ישראל** (21.4.2021) דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו.

המערער הורשע בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין, נהיגה פוחזת של רכב, והיזק לרכוש במזיד. על פי העובדות בהן הורשע, המתין המערער לאחרים שהתפרצו לבית עסק; בהמשך, המערער והאחרים פתחו שער חשמלי בבית העסק וגנבו מבית העסק מוצרי אינסטלציה וכלים סנטרים שונים, בשווי של 564,348 ₪, תוך שהם גרמו נזק לעסק; בהמשך, המערער, שניסה להימלט משוטרים שדלקו אחריו, נהג נהיגה פוחזת ברכב, עד אשר התנגש בניידת ונעצר.

בית משפט השלום קבע כי סקירת הפסיקה העלתה שבעבירות של פריצה לעסק שנלוותה לה עבירה של היזק לרכוש במזיד, נקבעו, על דרך כלל, עונשים הנעים בין מאסר בעבודות שירות (ברף הגבוה), ועד למאסרים ארוכים בפועל. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכלל העבירות שביצע המערער, נע בין 11 ועד 30 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער עונש על פי נסיבותיו האישיות.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המערער, וקבע כי "הגם שהעובדות הכלולות בכתב האישום המתוקן בהן המערער הודה משכללות עבירה של התפרצות לבנין לפי סעיף 407 (ב) בחוק העונשין, שכן, המערער וחבריו התפרצו לבנין ובצעו בו גניבה, הרי שסעיף האישום שיוחס למערער בעניין זה הוא 407 (א) לחוק העונשין".

בהמשך קבע בית המשפט המחוזי, כי - "מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט קמא ואחר כך העונש שנקבע

למערער, עושים חסד רב עם המערער. בהחלט ניתן להצדיק מתחם עונש הולם ועונש חמורים יותר...".

19. עניין **אלהוזיל** (לעיל): בית המשפט המחוזי בבאר שבע קיבל את ערעור המדינה נגד גזר הדין בעניינו של המשיב (שהוא כאמור הנאשם כאן). המשיב הורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע, סיוע לגניבת רכב, ופריצה לבניין שאינו דירה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום בהן הורשע המשיב, הוא "הגיע עם אחרים לרחוב האורגים בחולון, שם האחרים גנבו עגלה נגררת שהייתה קשורה בשרשראות ורתמו אותה לרכב בו הגיעו הם והמשיב, והמשיב סייע להם בכך ששמר במקום למניעת תפיסתם. ובהמשך, במסגרת הקשר ביניהם ולשם קידומו, הארבעה הגיעו עם הרכב לאזור התעשייה בחולון, והתפרצו לבית עסק, בכך שירדו מהרכב בעודם אוחזים בלום, פטיש ופנסים, והכו ומשכו בדלת העסק עד שהצליחו לפרוץ אותה. והמשיב נכנס לבית העסק יחד עם אחד מהאחרים, בעוד ששניים נוספים המתינו מחוץ לבית העסק. שוטרים שהבחינו במשיב ובאחר בבית העסק קראו לעברם לעצור, והמשיב ניסה לברוח אך נעצר".

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד שנת מאסר, והשית על המשיב ששה חודשי מאסר בעבודות שירות (בסך הכל 9 חודשים, כולל הפעלת מאסר על תנאי שעמד לחובתו של המשיב).

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, וקבע כך:

"המשיב היה שותף לפעילות עבריינית מתוכננת ומאורגנת, שבוצעה הרחק ממקום מגוריו, בחבורה. כתב האישום שהמשיב הודה בעובדותיו מתאר מבצע של ממש, הכולל התארגנות, הצטיידות ברכב ובכלי פריצה, פעילות בשתי זירות בעיר חולון, תוך חלוקת תפקידים בין המעורבים, וחתימה להשגת המטרה. והרושם הכללי הוא שהמדובר בפעילות עבריינית מקצועית, שיטתית.

...

המשיב היה חלק מחבורה שקשרה קשר לביצוע פשע ופעלה יחד להשגת מטרתה המשותפת. והוא היה שותף פעיל בכל שלבי ביצוע העבירות. במצב דברים זה, העובדה שבאירוע הראשון בו נגנבה העגלה הנגררת, הוא שימש כ'שומר', בעוד האחרים ביצעו את הפעולות הפיזיות למימוש הגניבה, איננה בעלת משקל גדול. שכן, כאמור, החבורה פעלה יחד, להשגת אותה מטרה, עבור כולם. ובנסיבות, חלוקת התפקידים ביניהם אינה משנה מאחריותם וממידת אשם המהותית.

מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט קמא, על שני קצותיו, איננו משקף כראוי את חומרת המעשים בנסיבותיהם ואת מידת האשם של המשיב[5].

...

בהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את העונש, אנו מקבלים את הערעור, מעמידים את עונשו של המשיב על שנת מאסר בפועל, ומורים שהמשיב ישא את תקופת המאסר על תנאי שלו מת.פ. 63661-11-16, במצטבר. כך שבסך הכל יהיה עליו לשאת 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו והימים שהוא נשא בעבודות שירות".

20. אחדות הענישה: על הנאשם נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל במסגרת הסדר טיעון "סגור". התביעה, בהגנותה, ניאותה לשנות ולהפחית מעתירתה הראשונית ביחס לרף העליון של מתחם הענישה, וזאת נוכח העונש שהוסכם ביחס לנאשם 1.

בכך מתמצית, לטעמי, ובא על סיפוקו, עקרון אחדות הענישה. העובדה שדה-פקטו נשא הנאשם 1 בעונש של חודשיים ומחצה בלבד בגין פרשה זו, מתוך 18 החודשים שנגזרו עליו, מפאת שהתביעה לא שטה ליבה להיותו של הנאשם 1 אסיר, או למשמעות הדבר בעת הטיעון לעונש וניסוחו המשפטי המדויק של הסדר הטיעון - אינה צריכה לשנות, או לשנות הרבה, כאן. עקרון אחדות הענישה אינו עקרון אחדות המחדלים והטעויות; אף העובדה שלעיתים, בדרך פלא, נקבעים או "נופלים" טיעונים לעונש של נאשם פלוני, בסמוך מאד-מאד לגזירת דינו במחוז אחר, על כל המשתמע מכך, אינם צריכים או יכולים להכתיב עונש שלא עומד בכל קנה מידה של שכל ישר. רוצה לומר: אין לי ספק, כי בניגוד לטענת ההגנה, איש בתביעה לא העלה בדעתו ולא תכנן כי הנאשם 1 יישא בעונש של חודשיים וחצי על פרשה זו, ועוד אגב הפעלת מאסר מותנה בן ששה חודשים. ועם זאת, נוכח העובדה שבעניינו של הנאשם 1 הענישה היתה מוסכמת, הבאתי בחשבון גם את העונש שהושת עליו (למען הסר ספק: הכוונה היא ל - 18 חודשי מאסר, להבדיל מחודשיים וחצי) בקביעת מתחם העונש ההולם ביחס לנאשם 2; זאת, בהתאם לעיקרון אחדות הענישה (ראו לענין זה למשל את ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל (20.9.2015) בפסקה 16 וההפניות שם)[6].

21. אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 10 חודשי מאסר בפועל, ועד 24 חודשים.

העונש המתאים לנאשם

22. לנאשם, יליד 1993, עבר פלילי משמעותי בעבירות רכוש.

בשנת 2014 נדון אלהוזייל ל- 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות רבות של פריצה, גניבה, החזקת מכשירי פריצה, קשירת קשר לעשות פשע, זיוף סימני זיהוי של רכב, ועוד.

בשנת 2017 הושת על אלהוזייל עונש של שנת מאסר (בצירוף הפעלת מאסר מותנה) בגין עבירות של סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה, וביצוע גניבה; העבירות בוצעו בשנת 2016, ומכאן יש להניח כי לא חלף זמן רב מאז שחרורו של הנאשם מריצוי מאסרו (שנגזר בשנת 2014), ועד ביצוע עבירות אלה.

23. ושוב, בשנת 2021 הושת על הנאשם עונש של שנת מאסר (בצירוף הפעלת מאסר מותנה), בגין עבירות של קשירת קשר לפשע, סיוע לגניבת רכב, ופריצה. עבירות אלו בוצעו על ידי הנאשם בחודש מאי 2020, רק שלושה חודשים לאחר הגשת כתב האישום בתיק דנא, ותוך כדי ניהול הוכחות במסגרתו.

התביעה ביקשה לראות בהתנהלות זו של הנאשם חומרה מיוחדת, ולא בכדי: ניהול הוכחות ביד אחת, ופריצה לעסק ביד שניה, בעת ובעונה אחת, בהחלט מהווים נסיבה לחומרה.

24. הנאשם שב ומבצע עבירות רכוש, גם בתיק כאן, וניכר שעונשי המאסר שהושתו עליו, וכן המאסרים המותנים שעמדו לחובתו, והופעלו, לא הרתיעוהו, לא מנעו ממנו להמשיך ולבצע את אותן העבירות. כבר בפרשה קודמת בעניינו, בפרשת **אלהווייל**, עוד טרם ביצוע העבירה מושא התיק הנדון, התרשם בית המשפט המחוזי מדפוסיו העברייניים של הנאשם כאן, וקבע:

"גילו הבוגר של המשיב והעובדה שאין המדובר בעבירה ראשונה שלו, אלא בהתנהלות החוזרת על עצמה למרות עונשי מאסר ומאסרים על תנאי, מלמדים על דפוסיו העברייניים של המשיב, חוסר גבולות ואי מורא דין, המחייבים הטלת ענישה משמעותית, שיהיה בה כדי להלום את חומרת המעשים ולהרתיע".

נראה כי גם קביעה זו של בית המשפט המחוזי, וחרף העונש שהוטל אז על הנאשם (מאסר ממושך בפועל) הוא שב לדרכו הרעה, והמשיך במעשיו העברייניים בתחום הרכוש.

25. מנגד, הבאתי בחשבון לקולא, ובאופן משמעותי, את הודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, את החסכון בזמן שיפוטי. אף שמעתי את הנאשם אומר כי הוא מתחרט על מעשיו.

26. אשר על כן, נוכח כל אלה, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 14 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (אך לא ימי מאסר). הנאשם ירצה את עונש המאסר במצטבר לכל עונש אחר אותו הוא מרצה.

ב. מאסר למשך 7 חודשים אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות רכוש מסוג פשע משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ג. מאסר למשך 3 חודשים אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות רכוש מסוג עוון משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ד. פיצוי למתלונן, כמוסכם, על סך ₪ 12,500 אשר ישולם תוך 90 יום מהיום.

ה. קנס בסך ₪ 500 אשר ישולם תוך 90 יום מהיום, או שבוע ימים של מאסר תחתיו.

מוצגים - לשיקול דעת קצין חקירות.

הפקדות - ככל שיש - יועברו לטובת הפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.

[1] הדיון נדחה מעת לעת בעקבות בקשות ההגנה לדחייתו.

[2] בתחילה עתרה התביעה לכך שהרף העליון של המתחם יהא 36 חודשי מאסר, אך קיבלה את הערת ההגנה כי יש צורך להוריד את הרף העליון לאור עיקרון אחדות הענישה (נוכח עונשו המוסכם של הנאשם 1).

[3] למען שלמות התמונה יצוין, כי הנאשם 1 היה אסיר בעת גזירת דינו בתיק דנא, ובשל נסיבות שונות (לפי התביעה, המאסר לא הוזן ברישומו הפלילי של הנאשם, והמאשימה לא ידעה על כך) ריצה מאסר מצטבר של כחודשיים וחצי, בסך הכל, בגין תיק זה.

[4] על פי גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (סעיף 1 (ב)), מדובר בפסק דין שלו.

[5] ההדגשה אינה במקור.

[6] עם זאת, כמובן, קביעת מתחם העונש איננה עניין חישובי; ראו למשל: ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (12.12.2005).